

سید و سیاه

سرود بهار

هوا دلپذیر شد گل از خاک بردمید
پرستوبه باز گشت بزد نغمه امید

...

ز بازی ابر و صبر به نهلی سپهر زری
بهر لحظه تازه ای نمایان شود شگرف

...

بعوش آمدست خون درون رخ سیمه
بهار خجسته فال خرامان رسد ز راه

...

به خویهان و دوستان به یاران آشنا
به مردان تیزخشم که بیکار میکنند

به آناتکه با قلم تپاهی دهر را
به چشم جریانیان یدیدار میکنند

به بانوک و سوار که در ماتم شهید
بنالید و زان نوا دل عالمی بید
بهار این خجسته است

و این بند بندگی و این بار فقر و جهل
پر تاسیر جهان بهر صورتی که هست
تکون و گسسته باد

نغمه بهار گشودند بهر آزادی

در اسفند ۱۳۳۹ در مجله «سپید و سیاه» شعری با عنوان «سرود بهار» در سوگ «پاتریس لومومبا» و خطاب به همسر او، از دکتر «عبدالله بهزادی» چاپ شد. سال‌ها بعد «کرامت دانشیان» با چند بیت از این شعر سرودی ساخت که به نام «بهاران خجسته باد!» معروف است. سرودی که کرامت با صدای گیرایش آن را می‌خواند. حتی به بچه‌های مدرسه‌ی روستای «سلیران» [در شهرستان مسجدسلیمان] هم آن‌را یاد داده بود، به طوری که صبح‌ها، سر صف به جای «سرود شاهنشاهی» بچه‌ها «بهاران خجسته باد!» را می‌خواندند. بعدها این سرود همراه با «کرامت» به زندان رفت و سرود جمعی بچه‌های سیاسی شد. «بهاران خجسته باد!» یادگار «کرامت» بود که در یاد رفقای هم‌بندش در زندان باقی ماند. هر که «کرامت» را می‌شناخت، «بهاران خجسته باد!» را حتماً از زبان او شنیده بود و هم‌صدا با او خوانده بود.

پس از قیام همراه با آزادی زندانیان سیاسی، «بهاران خجسته باد!» هم به میان مردم آمد. در یک هفته فاصله‌ی میان قیام ۲۲ بهمن ۵۷ تا سالروز شهادت «کرامت» و «خسرو گل‌سرخ» (۲۹ بهمن) رفقای نزدیک «کرامت» که خود را آماده‌ی برگزاری بزرگداشت سالروز شهادتش می‌کردند، به پیشنهاد «پدرام اکبری» تصمیم به اجرای سرود «بهاران خجسته باد!» می‌گیرند. «پدرام اکبری» و «حسن فخار»، سرود را - آن‌چنانکه از کرامت به یاد داشتند - می‌خوانند، «اسفندیار منفردزاده» نت موسیقی آن‌را می‌نویسد و به علت نبودن امکانات کافی و دسترسی نداشتن به ارکستر، خود به تنهایی تمام سازها را ابتدا تک‌تک می‌نوازد و بعد همه را با هم میکس می‌کند. خوانندگان سرود عبارت بودند از: «علی برفچی»، «عبدالله و ابوالفضل قهرمانی»، فرهاد مافی، «حسن فخار» «پدرام اکبری» و «اسفندیار منفردزاده». پس از چند روز تمرین، سرانجام در ساعت یازده و نیم صبح روز ۲۹ بهمن ۵۷، «بهاران خجسته باد!» ضبط می‌شود. مسئول ضبط «شبخیز» بود. مخارج استودیو را هم «منفردزاده» می‌پردازد. سرانجام، هنگامی که مراسم یادبود و بزرگداشت «کرامت» و «خسرو» در مدرسه‌ی عالی تلویزیون در حال برگزار شدن بود، رفقا خسته، نوار ضبط شده و آماده‌ی «بهاران خجسته باد!» را مستقیماً از استودیو به سالن برگزاری مراسم می‌آورند و نخستین بار در آنجا پخش می‌شود. . . .

نشریه‌ی «فرهنگ نوین» چاپ تهران - بهمن ۵۹ (یادنامه دانشیان) - صفحات ۱۱ و ۱۲.

سرود بهار

هوا دلپذیر شد، گل از خاک بردمید
پرستو به بازگشت بزد نغمه‌ امید
ز بازی ابر و مهر، به نیلی سپهر ژرف
به هر لحظه تازه‌ای نمایان شود شگرف
به جوش آمدست خون درون رگ گیاه
بهار خجسته فال، خرامان رسد ز راه
به خویشان و دوستان، به یاران آشنا
به مردان تیزخشم که پیکار می‌کنند
به آنانکه با قلم، تباهی دهر را
به چشم جهانیان پدیدار می‌کنند
به بانوی سوگوار، که در ماتم شهید
بنالید و زان نوا، دل عالمی تپید
بهاران خجسته باد!
و این بند بندگی، و این بار فقر و جهل
به سر تا سر جهان، به هر صورتی که هست
نگون و گسسته باد!

www.parand.se